

RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN

ARREST

nr. 12.138 van 30 mei 2008
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore X

tegen:

de Belgische Staat, vertegenwoordigd door de minister van Binnenlandse Zaken, thans de minister van Migratie- en Asielbeleid.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Egyptische nationaliteit te zijn, op 12 maart 2008 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Binnenlandse Zaken van 5 februari 2008 houdende een bevel om het grondgebied te verlaten – asielzoeker.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen.

Gelet op de beschikking van 15 april 2008, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 23 mei 2008.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken J. CAMU.

Gehoord de opmerkingen van advocaat I. FLACHET, die loco advocaat T. VAN DEN BOSSCHE verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat N. LUCAS, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak.

Verzoeker verklaart van Egyptische nationaliteit te zijn en op 12 januari 2004 het Rijk te zijn binnengekomen.

Op 13 februari 2004 vraagt verzoeker de Belgische overheid om de erkenning van de hoedanigheid van vluchteling.

Op 14 september 2007 weigert de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus.

Tegen voormelde beslissing van 14 september 2007 dient verzoeker een beroep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Op 12 december 2007 dient verzoeker een aanvraag in op grond van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet). Tot op heden nam de gemachtigde van de minister van Binnenlandse Zaken geen beslissing inzake deze aanvraag.

Bij arrest nr. 5716 beslist de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen op 14 januari 2008 tot weigering van de status van vluchteling en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus.

Op 5 februari 2008 neemt de gemachtigde van de minister van Binnenlandse Zaken ten aanzien van verzoeker een beslissing houdende een bevel om het grondgebied te verlaten – asielzoeker. Dit is de bestreden beslissing die als volgt gemotiveerd wordt:

“(…)

Op 14/01/2008 werd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen het beroep verworpen tegen de beslissing van weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus genomen door het CGVS op 17/09/2007 (1)

(1) Betrokkene bevindt zich in het geval van artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen: hij verblijft in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 van deze wet vereiste documenten, inderdaad, betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort met geldig visum.

In uitvoering van artikel 7, eerste lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt aan de betrokkene bevel gegeven het grondgebied te verlaten binnen 15 (vijftien) dagen.

(…)”

2. Over de ontvankelijkheid

De verwerende partij werpt op dat de vordering niet ontvankelijk is daar verzoeker het vereiste belang ontbeert.

Aangaande het belang stelt verzoeker dat hij wel belang heeft bij het instellen van de procedure. Hij betoogt dat uit zijn feitenrelaas blijkt, dat hij meerdere malen werd aangehouden in zijn land van herkomst; dat deze aanhoudingen gepaard gingen met martelingen en bedreigingen ten aanzien van zijn familie; dat er geen twijfel over bestaat dat indien hij zou terugkeren naar Egypte, hij opnieuw het slachtoffer zal worden van onmenselijke en vernederende behandelingen in de zin van artikel 3 EVRM. Verzoeker verwijst naar een rapport van Amnesty International van 2007, genaamd “Egypt-Systematic abuses in the name of security”. Tevens stelt verzoeker dat dit rapport bevestigd wordt door de ontwerp-resolutie van het Europees Parlement van 16 januari 2008 over de situatie in Egypte. Verder stelt verzoeker dat hij in België heel goed geïntegreerd is. Hij zet zijn universitaire studies verder aan de Universiteit Gent; hij legt zich erop toe de Nederlandse taal machtig te worden; volgde het inburgeringstraject; verricht interim-arbied; geeft bloed bij het rode Kruis en is een actief lid van Amnesty International. Verzoeker is ook nog van mening dat het bevel een schending van het artikel 6 EVRM inhoudt. Tot slot stelt verzoeker dat hij een aanvraag tot machtiging op grond van het artikel 9 bis van de Vreemdelingenwet heeft ingediend en dat de gemachtigde van de minister van Binnenlandse Zaken de uitspraak op dit verzoek had moeten afwachten alvorens een bevel uit te vaardigen.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen stelt vast dat overeenkomstig artikel 39/56, eerste lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) slechts beroepen voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen kunnen worden gebracht door de vreemdeling die doet blijken van een benadeling of een belang.

Artikel 75, § 2 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: het Vreemdelingenbesluit) luidt als volgt: *“Indien de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen de vluchtelingenstatus weigert te erkennen en de subsidiaire beschermingsstatus weigert toe te kennen aan een vreemdeling, geeft de Minister of zijn gemachtigde, overeenkomstig artikel 52/3, § 1, van de wet, aan betrokken vreemdeling een bevel om het grondgebied te verlaten”*.

Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen op 14 september 2007 een beslissing tot weigering van het vluchtelingenstatuut en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus ten aanzien van verzoeker heeft genomen en dat deze beslissing in beroep werd bevestigd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen op 14 januari 2008. Ingevolge het uitvoerbaar worden van deze beslissing wordt in toepassing van artikel 75, § 2 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 een bevel om het grondgebied te verlaten op 15 februari 2008 ter kennis gebracht.

De verwerende partij beschikt in deze over een gebonden bevoegdheid en motiveert terecht door te stellen dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen op 14 januari 2008 de beslissing van weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus genomen door de Commissaris-generaal heeft bevestigd en dat verzoeker illegaal in het Rijk verblijft vermits hij niet beschikt over de bij artikel 2 van de Vreemdelingenwet vereiste documenten. Dit laatste wordt overigens niet betwist door verzoeker.

Bij een eventuele vernietiging van het thans bestreden bevel vermag de gemachtigde van de minister van Binnenlandse Zaken niet anders dan in uitvoering van artikel 75, § 2, van het Vreemdelingenbesluit, opnieuw, na te hebben vastgesteld dat verzoeker, daar hij niet als vluchteling is erkend en hem de subsidiaire beschermingsstatus werd geweigerd, zich op illegale wijze op het grondgebied van het Rijk bevindt, een bevel te verlenen het grondgebied te verlaten. Een eventuele vernietiging van de bestreden beslissing kan aan verzoeker geen nut opleveren.

Voor zover verzoeker de mening is toegedaan dat hij wel belang heeft en in dit opzicht de schending van het artikel 3 EVRM inroept, dient de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen op te merken dat teneinde een schending van het artikel 3 EVRM aan te tonen, de verzoeker moet doen blijken dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat hij in het land waarnaar hij mag worden teruggeleid, een ernstig en reëel risico loopt te worden blootgesteld aan foltering of mensonterende behandeling. Hij moet deze beweringen staven met een begin van bewijs. Hij moet concrete, op zijn persoonlijke situatie betrokken feiten aanbrengen. Een blote bewering of een eenvoudige vrees voor onmenselijke behandeling op zich volstaat niet om een inbreuk uit te maken op artikel 3 EVRM. Een eventualiteit dat artikel 3 EVRM kan worden geschonden volstaat op zich niet (R.v.St., nr. 105.233 van 27 maart 2002; R.v.St., nr. 105.262 van 28 maart 2002; R.v.St., nr. 104.674 van 14 maart 2002; R.v.St., nr. 120.961 van 25 juni 2003; R.v.St., nr. 123.977 van 8 oktober 2003). Verzoeker verwijst hiervoor naar het feit dat hij meerdere malen werd aangehouden in zijn land van herkomst en dat deze aanhoudingen gepaard gingen met martelingen en bedreigingen van zijn familie. De Raad stelt vast dat verzoeker in wezen naar zijn vluchtmotieven verwijst, waarvan de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de

Staatlozen heeft gesteld dat hij zijn vrees voor vervolging in die zin van de Conventie van Genève niet aannemelijk heeft gemaakt en evenmin heeft aangetoond een reëel risico te lopen op ernstige schade, zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Aangezien verzoeker zich beroept op dezelfde feiten als voor de asielaanvraag en aangezien de administratie bij de beoordeling van de term "reëel risico", zoals bepaald in artikel 48/4 van de vreemdelingenwet, dient uit te gaan de maatstaf die het Europees Hof voor de Rechten van de Mens hanteert bij de beoordeling van de schending van het artikel 3 EVRM (*Parl. St.*, Kamer 2005-2006, nr. 2478/001, 85), maakt hij evenmin aannemelijk omwille van zijn ingeroepen asielmotieven onmenselijke en vernederende behandelingen te zullen ondergaan in de zin van artikel 3 EVRM. De verwijzingen naar het rapport van Amnesty International van 2007 en naar de ontwerpresolutie van het Europees parlement van 16 januari 2008 volstaan niet om aan te tonen dat verzoeker in zijn land van herkomst werkelijk wordt bedreigd en vervolgd. Deze vrees voor vervolging dient in concreto te worden aangetoond en verzoeker blijft hier in gebreke. (R.v.St., nr.121.481 van 9 juli 2003; R.v.St., nr. 138.480 van 15 december 2004). Verzoekers argumenten doen geen afbreuk aan de gebonden bevoegdheid van de Minister.

Daar waar verzoeker stelt dat hij in België heel goed geïntegreerd is.; zijn universitaire studies verder zet aan de Universiteit Gent; zich erop toelegt de Nederlandse taal machtig te worden; het inburgeringstraject volgde; interim-arbeid verricht; bloed geeft bij het rode Kruis en een actief lid van Amnesty International is, merkt de Raad op dat deze elementen er niet toe kunnen leiden dat aan verzoeker automatisch een verblijfsrecht op het Belgisch grondgebied moet worden toegekend. Deze argumenten doen evenmin afbreuk aan de gebonden bevoegdheid van de minister van Binnenlandse Zaken.

In zoverre verzoeker de schending van het artikel 6 EVRM inroept wijst de Raad erop dat beslissingen over de toegang tot, het verblijf op en de verwijdering van het grondgebied, niet vallen onder het toepassingsgebied van artikel 6 EVRM (Europees Hof voor de Rechten van de Mens, *Maaouia c. Frankrijk* (GC), nr. 39652/98, 5 oktober 2000, CEDH 2000-X; R.v.St., nr. 92.285, 16 januari 2001; J. VANDE LANOTTE en Y. HAECK (eds), *Handboek EVRM. Deel 2. Artikelsgewijze commentaar*, Antwerpen, Intersentia, 2004, vol I, 409), zodat deze bepaling in rechte niet dienstig kan worden aangevoerd.

Tot slot stelt verzoeker dat hem geen bevel om het grondgebied te verlaten mocht worden gegeven nu hij een aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet heeft ingediend op 19 december 2007 en de desbetreffende aanvraag nog steeds hangende is. Hiertoe dient te worden opgemerkt dat een aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet de uitvoerbaarheid van het thans aangevochten bevel om het grondgebied te verlaten niet opschort (cfr. o.m. R.v.St., nr. 86.715, 6 april 2000; R.v.St., nr. 109.500, 22 juli 2002; R.v.St., nr. 127.903, 6 februari 2004; R.v.St., nr. 132.035, 3 juni 2004; R.v.St., nr. 132.036, 3 juni 2004; R.v.St., nr. 138.946, 7 januari 2005; R.v.St., nr. 164.950, 20 november 2006), of zou verhinderen dat na het indienen ervan nog een dergelijk bevel aan de vreemdeling wordt gegeven (R.v.St., nr. 132.036, 3 juni 2004).

Het indienen van een aanvraag op basis van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet heeft immers geen invloed op de verblijfsstatus van de vreemdeling en verhindert bijgevolg in principe niet dat ten aanzien van de vreemdeling een verwijderingsmaatregel wordt genomen (R.v.St., nr. 166.626, 12 januari 2007).

Bovendien dient te worden benadrukt dat verzoeker niet aantoont dat er in casu een bepaling van materieel recht zou zijn geschonden, waaruit zou kunnen worden afgeleid dat het indienen van een aanvraag op basis van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet de uitvoerbaarheid zou opschorten van een bevel om het grondgebied van het Rijk te verlaten of

zou verhinderen dat na het indienen ervan nog een dergelijk bevel aan de vreemdeling wordt gegeven (R.v.St., nr. 109.500, 22 juli 2002; R.v.St., nr. 132.035, 3 juni 2004; R.v.St., nr. 132.036, 3 juni 2004).

De verwerende partij werpt aldus terecht op dat het beroep niet ontvankelijk is wegens een gebrek aan belang.

De vordering ingesteld door verzoeker is onontvankelijk.

Uit voorgaande blijkt dat de zaak slechts korte debatten heeft vereist. Er is derhalve grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, wordt derhalve samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel.

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertig mei tweeduizend en acht door:

mevr. J. CAMU,

wnd. voorzitter,
rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. N. VERMANDER,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

N. VERMANDER.

J. CAMU.